

Передчуття прози

Микола Руденко

О Господи! Чи думав я колись,
Що із благаннями звернусь до неба:
Мене до прози повернути треба,
Бо нерви вже вугіллям узялись.

Молюся, Боже, на твої дива:
Ти раниш словом і лікуєш словом.
І часом ми себе на думці ловим:
А хто ж ми є? Слова. Живі слова.

Моя новела на столі лежить.
Це теж слова, що спокійніше світять.
Помітять люди їх чи не помітять —
Не в тому суть:
Їм просто треба жить.

Будь щасна, прозо! Вирушай у путь.
Де ті, що знали "Вітер", знали
"Шаблю"?..
Вже їх соцреалізмом не приваблю —
Від нього навіть пацюки хропуть.

Я вірю, що прийшла моя пора —
В мені поволі визріває проза,
Яку читач не викине із воза,
А візьме в дім,
Де слово не вмира.

В похід рушає словникова рать —
Дорога їй верстається велика...
А з-за плеча наглядачева пика:
— Приказано тетради отобрать.

Прощай, новело! Вже нема, нема.
З речей прозових ти була не гірша.
І знов не прозу, а оцього вірша
Записую у зошит крадькома.